

ἀνακεφάλισμα τό, Κάριπ. ἀνεκεφάλισμα Κάριπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακεφαλίζω, παρ' ὃ καὶ ἀνεκεφαλίζω.

Τὸ διαγώνιον ὄργωμα τοῦ ἀγροῦ: Τ' ἀνεκεφάλισμα τῆς σπορῆς. || Φρ. Σπορία καὶ ἀνεκεφάλισμα ἀντρεῖα τοῦ ζευγᾶ (ὁ ἔμπειρος ζευγᾶς φαίνεται ἀπὸ τὴν διαχωριζομένην σπορίδα τοῦ ἀγροῦ καὶ τὸ ἀνακεφάλισμά της). Συνών. ἀναγώνισμα.

ἀνακεφαλώνω Δλουκοπ. Ποιμεν. 91 — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. Δημητρ. ἀνακιφαλώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κεφαλώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀναλαμβάνω οἰκονομικῶς, γίνομαι κάτοχος περιουσίας Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Μὲ τὴ δουλίσσα ποῦ πῆρε ἀνακεφάλωσε Λεξ. Δημητρ. "Ἀμα ἀνακιφαλῶς οὐ ἀνθροῦπους δὲ λουγαριάς" κἀνένα Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 2) Ἀναλαμβάνω σωματικῶς, ἀναρρωνύω Λεξ. Δημητρ.: Ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τὸ παιδί θ' ἀνακεφαλῶσῃ γλήγορα. Συνών. ἀναδίνω Β 1 γ, ἀναζουμῶνω, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2, ἀνακαρῶνω (Ι) 1, δυναμῶνω, καρδαμῶνω. 3) Διπλασιάζομαι, ἐπὶ χρέους τοῦ ὁποίου οἱ τόκοι ἐξισώνονται πρὸς τὸ κεφάλαιον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀνακιφάλουσι τοὺς χρέους. 4) Καταλαμβάνω μέρος συνήθως ὑψηλότερον, ὅθεν πρόκειται νὰ διέλθῃ τις, ὑπερφαλαγγίζω τινὰ καταδιώκων Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν.: Ἀνακιφάλουσι τὸν γιὰ νὰ τοὺν πιάσῃ Αἰτωλ. Ἀνακιφάλουσι τοὺς λαὸ καὶ τοὺν βάρισι αὐτόθι. 5) Ὑπερβάλλον διερχομαι τὴν κορυφὴν ὄρους Δλουκοπ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ.: Ἡ στράτα... ἀνακεφαλώνει τὸ Ζυγὸ καὶ ρίχνεται πίσω μερῶς 'ς τοὺς πλαγίους Δλουκοπ. ἔνθ' ἀν.

ἀνακίνημα τό, ἀμάρι. ἀνακίνημαν Κύριπ. ἀνακύνημα Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀνακίνημα = κίνησις πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω.

1) Ἀνακίνησις, κραδασμὸς Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Τῆς γῆς τ' ἀνακύνεματα, | τῆς θάλασσης τὰ κύματα καὶ κάποιαντ' τὰ νάζμα.

2) Ἀναζύμωσις τῆς προζύμης προσαυξανομένης διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου προκειμένου νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ζύμωσιν τοῦ φυράματος πρὸς παρασκευὴν ἄρτων. Συνών. ἀναδόρωμα, ἀνάπιασμα.

ἀνακινῶ Πόντ. (Ἀμισ.) ἀνακ'νῶ Ἡπ. ἀνακουνῶ Ἡπ. Πελοπ. (Λακων.) κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνακιδινῶ Κύριπ. ἀνακιδινῶ Κύριπ. ἀνακιδινίζω Κύριπ.

Τὸ ἀρχ. ἀνακινῶ. Τὸ ἀνακιδινίζω ἔκ τοῦ ἀορ. ἀνακιδίνησα κατ' ἀναλογ. τοῦ εἰς -ισα ἀορ. τῶν εἰς -ίζω ρ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 1,272.

1) Κινῶ, σείω Ἡπ. Πελοπ. (Λακων.) κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἐφερε λωστὸ ν' ἀνακουνήσῃ τὸν ὁδᾶ Λακων. Ἀπὸ τοὺς φωνῆς ἀνακουνίστη ὁ τόπος αὐτόθι. Ἀνακούνῃς τὸ ποτήρι Λεξ. Πρω. Ἀνακούνῃσα τὰ κλαριά καὶ πέσαν τὰ μοῦρα Λεξ. Δημητρ. Ἀνακουνήσου ἀπὸ τὸν τόπο σου! (κατὰ τὴν κρατοῦσαν πρόληψιν λέγεται ἡ φρ. πρὸς ἀποσόβησιν ἐπαληθεύσεως δυσσιώωνου προορήσεως. Συνών. φρ. κοινῆ σου ἀπὸ τῆς θεοῦ σου!) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Σπίτι, τί δὲν ταράζεσαι καὶ δὲν ἀνακουνεῖσαι, καί, καβαλλάρι τοῦ σπιτιοῦ, νὰ τσακιστῇς νὰ πέσης; (μοιρολ.) Ἡπ.

Θὰ σκοῦξῃ ἀπ' ἄγρια φωνὴ ὁ τόπος ν' ἀνακουνιστῇ Λακων.

Βαθρὰ βαροῦσαν τὰ ὄργανα κ' ἡ γῆς ἀνακουνεῖόνταν

Ἡπ. β) Λικνίζω Λεξ. Δημητρ.: Ἀνακούνῃς τὸ παιδί.

γ) Μέσ. συνταράσσομαι Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τὸ χωριὸ ἀνακουνίστηκε ἀπὸ τοὺς ντουφεκῆς Λεξ. Πρω. Ἀνακουνίστηκε ὁ τόπος ἀπὸ τὸ σεισμὸ Λεξ. Δημητρ. Ἀνακουνεῖται τὸ μυαλό μου αὐτόθι. 2) Ἀναζυμῶνω τὴν προζύμην ἐπαυξάνων διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου Κύριπ.: Ἡ γεναῖκα ἂν δὲν ἀνακιδινήσῃ προζύμιν, δὲ ζυμῶν-ναι. Συνών. *ἀναδέρω, ἀναδέω Α 1 β, ἀναδίνω Α 5, ἀναδορῶνω 1, ἀνακαινίζω 2, ἀναμίγω, ἀναπήζω, ἀναπιάνω. Πβ. ἀνακάνω. 3) Ἀναφέρω, ὑπομνησκῶ τι παρελθὸν Πόντ. (Ἀμισ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθιβάλλω Β 1.

4) Μεταφ. ἐρεθίζω, παροξύνω τινὰ Πόντ. (Ἀμισ.) Συνών. ἀγγρίζω 1, ἀναγγρίζω Α 1, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγγρίζω.

ἀνακκούμπι τό, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀνακκουμπῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀποκκουμπῶ - ἀποκκούμπι.

1) Πᾶν πρᾶγμα κατάλληλον διὰ νὰ στηριχθῇ τις ἢ κατακλιθῇ πρὸς ἀνάπαυσιν ἔνθ' ἀν.: Βρῆκα καλὸ ἀνακκούμπι 'ς τὴ ριζολαῖα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποκκούμπι.

2) Στήριγμα ἠθικὸν ἢ οἰκονομικὸν Λεξ. Δημητρ.: Ἐχει ἀνακκούμπι τὸ θεῖό του.

ἀνακλαδητό τό, Πελοπ. (Αἰγ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακλαδεῖμαι, δι' ὃ πβ. *ἀνακλαδίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγκομαχῶ - ἀγκομαχητό, χασμουρεῖμαι - χασμουρητό κτ.

Ἡ μετ' ἐντάσεως ἑκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἔνεκα ἀτονίας ἢ νοσηρᾶς καταστάσεως, σκορδινησμός: Τὸν ἔπιασε ἀνακλαδητό. Συνών. ἀνακλάδισμα, ἀνακλαδισμάρα, ἀνακλάρισμα, *ἀνακλονητό, *ἀνακλονητούρα, *ἀνακλόνισμα, *ἀνακλονισμός, τανυτό.

***ἀνακλαδίζω**, ἀνακλαῖζω Ρόδ. Μέσ. ἀνακλαδίζομαι Πελοπ. (Αἰγ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ.) κ. ἄ. — ΑΚαρκαβίτσ. Λόγ. πλῶρ. 231 — Λεξ. Πρω. ἀνακλαδίζομαι Ζάκ. Πελοπ. (Λάστ. Λεντεκ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνακλαδίζομαι Πελοπ. (Κορινθ. Πάτρ. Τρίκκ.) ἀνακλαδίζομαι Πελοπ. (Σουδεν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. κλαδίζω ἢ κατ' εὐθεῖαν ἔκ τοῦ οὐσ. κλαδί. Πβ. ἀνακλαρίζομαι.

1) Κόπτω τοὺς χαμηλοὺς κλάδους φυτοῦ διὰ νὰ ἐνισχυθῇ Ρόδ. β) Ἀποσύρω, ἀπομακρύνω Ρόδ.: Ἐν τὸ ἀνακλαῖζει 'πουπάνω μας τὸ μ-μάτιν του (μᾶς κοιτάζει ἐπιμόνως). II) Ἐκτείνω μετ' ἐντάσεως τὰ μέλη τοῦ σώματος ἔνεκα κόπου, ἀτονίας ἢ νοσηρᾶς καταστάσεως (ἀπλῶν τὰ μέλη ὡς κλαδιά) Ζάκ. Πελοπ. (Αἰγ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Λεντεκ. Πάτρ. Σουδεν. Τρίκκ.) κ. ἄ. — ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Σήμερον δὲν εἶμαι καλά, ὅλο ἀνακλαδίζομαι Κορινθ. Ἀνακλαδίζεται, θέρμη θὰ τὸν πιάσῃ Αἰγ. Ἀνακλαδίζεται τὸ παιδί ἀπὸ τὴ θέρμη Λεξ. Δημητρ. Ἐτέντωσε τὴν ἄλλη του ἀρίδα, ἀνακλαδίστηκε χάσκοντις πιθαμὴ τὸ στόμα ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀνακλαρίζομαι, *ἀνακλονίζω 1, ἀποκορδῶνω, ξεροτανυέμαι, τανυέμαι (ἰδ. τανυῶ), τεντώνομαι (ἰδ. τεντώνω).

ἀνακλάδισμα τό, Πελοπ. (Αἰγ. Καλάβρυτ. Κορινθ.) κ. ἄ. ἀνακλάδισμα Πελοπ. (Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακλαδίζω.

Ἀνακλαδητό, ὃ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἐχει ἀνακλαδίσματα, θὰ τὸν πιάσουν θέρμες Κορινθ. Ἀπὸ τὸ πολὺ ἀνακλάδισμα μ' ἔπιασε ἡ μέση μου Σουδεν.

